

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 633/2017-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. októbra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], Ústav na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia čl. 7 ods. 2 a 5, čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 1 Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Pp 326/2016 a jeho uznesením z 24. marca 2017 a vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 2, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 1 Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Tos 64/2017 a jeho uznesením z 27. júna 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. septembra 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia čl. 7 ods. 2 a 5, čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj čl. 1 Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „protokol“) postupom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Pp 326/2016 a jeho uznesením z 24. marca 2017 a vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 2, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 a čl. 14 dohovoru, ako aj čl. 1 protokolu postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Tos 64/2017 a jeho uznesením z 27. júna 2017. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 5. septembra 2017.

2. Z rukou písanej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol od 27. septembra 2015 vo výkone trestu odňatia slobody v trvaní dvoch rokov. Tento trest mu bol uložený Okresným súdom Žilina pod sp. zn. 3 T 154/2015. Z výkonu trestu mal byť preto prepustený 27. septembra 2017.

Dňa 14. septembra 2016 podal sťažovateľ návrh na podmieňané prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody s tým, že zároveň požiadal o ustanovenie obhajcu.

Uznesením okresného súdu sp. zn. 6 Pp 326/2016 zo 14. novembra 2016 bol jeho návrh zamietnutý.

Uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Tos 9/2017 z 1. februára 2017 bolo uznesenie okresného súdu zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie z dôvodu porušenia práva sťažovateľa na obhajobu.

Po vrátení veci na ďalšie konanie okresný súd 10. februára 2017 ustanovil sťažovateľovi obhajcu.

Ďalším uznesením okresného súdu sp. zn. 6 Pp 326/2016 z 24. marca 2017 bol návrh sťažovateľa znova zamietnutý.

Napokon uznesením krajského súdu č. k. 23 Tos 64/2017-112 z 27. júna 2017 bola sťažnosť podaná sťažovateľom proti uzneseniu okresného súdu zamietnutá. Uznesenie krajského súdu bolo sťažovateľovi doručené 30. augusta 2017.

Konanie od podania návrhu do rozhodnutia o ňom trvalo 9 mesiacov a 13 dní. Ďalších 60 dní trvalo doručenie rozhodnutia krajského súdu.

V opravnom konaní v roku 2017 bol spis pridelený do oddelenia 2 To, nie teda do oddelenia 23 Tos, čo podľa sťažovateľa znamená, že vo veci nerozhodovali zákonní sudcovia.

Uznesenia okresného súdu a krajského súdu považuje sťažovateľ za nezákonné a protiústavné, a to hlavne v súvislosti s „čítaním hodnotenia“ sťažovateľa nemajúceho s vecou nič spoločné, pričom navyše sťažovateľ sa nemohol voči vyjadreniu ani brániť. Ide o hodnotenie vypracované pre Okresné riaditeľstvo Policajného zboru Žilina zo 6. marca 2017. Podľa presvedčenia sťažovateľa v prípade, ak mal všeobecný súd akékoľvek pochybnosti, ktorá z variánt listinných dôkazov zodpovedá skutočnosti, mal zvoliť tú, ktorá bola pre sťažovateľa priaznivejšia v zmysle zásady „pri pochybnostiach v prospech obvineného“.

Sťažovateľ ďalej poukázal na to, že na verejnom zasadnutí okresného súdu konanom 24. marca 2017, ako aj neskôr v podanej sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu opakovane uvádzal, že disciplinárne previnenia, za ktoré mu boli uložené disciplinárne tresty, boli umelo vykonštruované. Tvrdenie, podľa ktorého nemá podporné rodinné zázemie, vyvrátil listom od brata, ktorý uviedol, že sa má vrátiť k nemu alebo k matke. Od roku 2012 abstínuje a nariadené protitoxikomaničné liečenie vykonal a v roku 2014 bol z neho prepustený.

Sťažovateľ namieta, že lehota na právoplatné vybavenie návrhu na podmienené prepustenie je trojmesačná (zrejme správne má byť 60-dňová, pozn.) a, ako to vyplýva z už uvedeného, nebola dodržaná.

Pokiaľ krajský súd uviedol, že sťažovateľ sa nevyjadril k hodnoteniu zo strany Ústavu na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ] zo 6. marca 2017, je to podľa sťažovateľa pravda s tým, že nemal možnosť sa k tomu vyjadriť.

Sťažovateľ poukazuje aj na to, že ani odôvodnenie uznesení okresného súdu a krajského súdu nemožno považovať za dostačujúce v zmysle kritérií vyplývajúcich z rozhodovacej praxe ústavného súdu, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva.

2.1 Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálehom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] podľa čl. 12 ods. 1, 2; čl. 46 ods. 1; čl. 7 ods. 2 a 5; čl. 47 ods. 3; čl. 48 ods. 2; čl. 50 ods. 3 Ústavy SR v spojení s čl. 6 ods. 1; čl. 13; čl. 14; čl. 1 protokolu č. 12 Dohovoru o ochrane ľudských práv, postupom Okr. Súdu Trenčín č.k: 6PP326/2016 bolo porušené.

2. Základné právo [REDAKOVANÉ] podľa čl. 1 ods. 2; čl. 2 ods. 2; čl. 12 ods. 1, 2; čl. 46 ods. 1; čl. 47 ods. 3; čl. 48 ods. 1 Ústavy SR v spojení s čl. 6 ods. 1; čl. 14; čl. 1 protokolu č. 12 Dohovoru o ochrane ľudských práv v spojení s Listinou základných práv a slobôd – Ústavný zákon postupom Krajského Súdu Trenčín č.k. 23Tos64/2017 bolo porušené.

3. Krajskému Súdu Trenčín prikazuje po zrušení uznesenia 23Tos64/2017 aby znovu konal a rozhodol, tak že zrušuje uznesenie OS Trenčín č.k. 6PP326/2016 a vracia na nové konanie, z dôvodu, že Krajský Súd TN rozhodol v nezákonnom zložení.

4. [REDAKOVANÉ] priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 10.000 (desaťtisíc) eur, ktoré sú porušovatelia povinní zaplatiť spoločne a nerozdielne do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

3. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

4. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

5. Na rozhodnutie o tej časti sťažnosti, ktorá pre porušenie čl. 7 ods. 2 a 5, čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy, čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 dohovoru, ako aj čl. 1 protokolu smeruje proti postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Pp 326/2016 a jeho uzneseniu z 24. marca 2017, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

Proti uzneseniu okresného súdu bola prípustná sťažnosť ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa podľa ústavy, dohovoru a protokolu mal krajský súd v rámci opravného konania. Tým je zároveň

v tomto rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu. Treba tiež uviesť, že sťažovateľ právo podať riadny opravný prostriedok proti uzneseniu okresného súdu aj využil.

6. Odlišná je situácia vo vzťahu ku zvyšnej časti sťažnosti. Túto treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Sťažovateľ namieta najprv, že v opravnom konaní nerozhodovali zákonní sudcovia. Ďalej je presvedčený, že vykonané dokazovanie bolo nesprávne vyhodnotené v neprospech sťažovateľa, pričom ani odôvodnenie uznesení všeobecných súdov nezodpovedá predpísaným kritériám. Napokon tvrdí, že sa vo veci nekonalo urýchlene.

Z pohľadu ústavného súdu sa javí ako podstatné a rozhodujúce, že predmetom konania o podmiennečné prepustenie sťažovateľa z výkonu trestu odňatia slobody bolo rozhodovanie o podmiennečnom prepustení v prípade, ak zákonom predpísané podmienky formálneho a materiálneho charakteru boli splnené, pričom podľa presvedčenia sťažovateľa všetky zákonné podmienky spĺňal. Išlo teda v zásade o základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ústavy, resp. o jeho právo na slobodu podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) dohovoru.

Uznesením ústavného súdu č. k. I. ÚS 148/2017-12 z 22. marca 2017 bola odmietnutá skoršia sťažnosť podaná sťažovateľom pre porušenie čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 50 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy smerujúca proti postupu okresného súdu v tom istom konaní, a to pre nedostatok právomoci ústavného súdu, keďže

sťažnosť v tejto časti bola vyhodnotená ako predčasná, pretože konanie o podmiennečné prepustenie sťažovateľa nebolo ešte v čase rozhodovania ústavného súdu pred všeobecnými súdmi právoplatne ukončené. Pokiaľ sťažovateľ namietal porušenie čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) dohovoru tým, že o jeho návrhu na podmiennečné prepustenie nebolo rozhodnuté v zákonom ustanovenej 60-dňovej lehote (§ 415 ods. 3 Trestného poriadku), ústavný súd uviedol, že čl. 6 ods. 1 dohovoru na konanie o podmiennečné prepustenie nie je aplikovateľný, keďže toto konanie sa netýka rozhodnutia o trestnom obvinení a ani o občianskych právach a záväzkoch. Keďže v konaní o návrhu na podmiennečné prepustenie sa nerozhodovalo o trestnom obvinení sťažovateľa v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru (teda o vine a treste), tento článok dohovoru nie je na dané vykonávacie konanie aplikovateľný *ratione materiae*.

Vo všeobecnosti možno uviesť, že pôsobnosť (aplikovateľnosť) čl. 6 dohovoru zásadne nepresahuje okamih konečného, právoplatného rozhodnutia o vine a treste. Nevzťahuje sa teda *inter alia* ani na vykonávacie konania a mnohé rozhodnutia v ňom urobené (podmiennečné prepustenie, nariadenie výkonu podmiennečne odloženého trestu, zaradenie odsúdeného do určitej kategórie alebo do určitého ústavu, konanie o milosti atď.).

Súdne konanie v súvislosti s rozhodovaním o zákonnosti väzby musí poskytovať určité garancie procesnej povahy, ktoré sú vyjadrené v čl. 6 dohovoru. So zreteľom na to, že čl. 6 sa nevzťahuje na konanie o rozhodovanie o väzbe, procesné záruky tu uvedené nemožno bez ďalšieho uplatniť aj v prípade čl. 5 ods. 4 dohovoru, no určité základné procesné záruky sa musia poskytovať aj v konaní podľa čl. 5 ods. 4, i keď nemusia byť nutne rovnaké ako tie, ktoré vyplývajú z čl. 6 (II. ÚS 108/08, II. ÚS 266/2013). To isté sa vzťahuje aj na rozhodovanie o návrhu na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, pretože i tu je „v hre“ otázka osobnej slobody.

Sťažovateľom označené práva v konaní o návrhu na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody sú *ratione materiae* vzhľadom na dosiaľ uvedené súčasťou čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy, resp. čl. 5 ods. 1 písm. a) a ods. 4 dohovoru, vyslovenia porušenia ktorých sa však sťažovateľ nedomáha napriek tomu, že sťažovateľ bol už o týchto právnych skutočnostiach upovedomený uznesením ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 148/2017 z 22. marca 2017, od ktorého právneho názoru sa ústavný súd ani v okolnostiach danej veci nemal

dôvod odkloniť. Preto je už na prvý pohľad zrejmé, že k porušeniu sťažovateľom označených práv v danej veci dôjsť nemohlo.

7. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. októbra 2017